

FOAIE PAROHIALĂ MARTIE 2026

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Agitație sau adoratie?

Este mai ușor să faci o sută de lucruri, decât să stai în liniștea rugăciunii timp de jumătate de oră.

De ce creștinii răspund cu atâta greutate la invitația de a participa la Ora de Adorație? Mereu invocăm scuze, mereu avem argumente, mereu suntem ocupați și avem altceva de făcut; niciodată nu avem timp. De fapt, motivul adevărat este acesta: ne este frică să rămânem în tăcere în fața lui Dumnezeu, să-L privim față în față, așa cum suntem cu adevărat. Este ca și cum ai sta față în față cu o persoană pe care nu o cunoști, care nu te cunoaște și cu care nu ai ce să vorbești. Pe de altă parte, ne

este frică să stăm față în față cu Isus, față în față cu Lumina, deoarece, în lumină se vede totul în noi, se vede omul adevărat, nu cel aparent.

Preferăm să rămânem în întuneric. Rugăciunea, rugăciunea adevărată, în care îi permitem lui Dumnezeu să se apropie și să ne lumineze cu lumina Sa, este inconfundabilă. **Iar atunci când lumina lui Dumnezeu strălucește asupra sufletelor noastre, trebuie să ne acceptăm numeroasele noastre imperfecțiuni.** Da, am putea recunoaște că avem multe păcate și slăbiciuni. Dar una este să ne spunem

nouă înșine și altora: „Sunt un păcătos și am o mulțime de defecte”; este ușor să bifăm această căsuță și să ne convingem că am intrat oficial în clubul smereniei. **Dar este altceva să privim în interiorul nostru și să înfruntăm adevărul gol-goluț despre noi înșine, numeroasele temeri, anxietăți, răni, suferințe, nesiguranțe și mecanisme de apărare disfuncționale care ne împiedică să mergem mai departe în relațiile noastre cu ceilalți și cu Dumnezeu;** mândria, ranchiunile și geloziiile meschine, furia, gândurile necurate; lipsa noastră de încredere, dorința noastră de a controla totul, intrigile noastre constante pentru a obține ceea ce dorim în loc să căutăm cu adevărat voia lui Dumnezeu în viețile noastre.

Pentru unii creștini, acest tip de cunoaștere de sine este înfricoșătoare. Este prea inconfortabil să înfruntăm adevărul profund despre noi înșine. Este mai sigur să rămânem în întuneric și să ne convingem că, în general, lucrurile sunt în regulă, decât să ne confruntăm cu adevărul despre noi înșine, că, de fapt, nu stăm chiar așa de bine, pe cât ne-ar plăcea să credem. **„În timp ce unii dintre noi ne temem cu adevărat de întuneric, cu toții ne temem mai degrabă de lumină”** (Simon Tugwell). Din acest motiv, creștinul tinde să evite timpul zilnic de rugăciune petrecut în tăcere, în meditație sau contemplație. Alte forme de rugăciune, cum ar fi Rozariul, Liturgia Orelor, rugăciunile pe care le ascultăm înregistrate sau pe care le rostim în grup, pot părea mai sigure pentru unii creștini. Aceste forme de rugăciune le permit să simtă că au realizat ceva și nu le

cer să fie la fel de vulnerabili în fața Domnului (Mi-am făcut Rozariul astăzi. Bifat pe listă).

Însă, în rugăciunea meditativă, stăm în tăcere cu Domnul, fără nimic altceva decât propriile noastre gânduri și dorințe. Tăcerea, liniștea și singurătatea ne forțează să intrăm în contact cu noi înșine la un nivel mai profund. Probabil ne vom experimenta sărăcia, neliniștea, neputința, inadecvarea, incapacitatea noastră de a ne ruga bine. De asemenea, s-ar putea să mai observăm și alte lucruri despre noi înșine, pe care am prefera să nu trebuiască să le privim direct. **Dumnezeu ar putea face lumină asupra unei relații pe care trebuie s-o reparăm, asupra unei persoane pe care am rănit-o și căreia trebuie să-i cerem scuze, asupra unui obiect de care trebuie să scăpăm, asupra unui păcat pe care trebuie să îl mărturisim, asupra unui tip de comportament în relația cu ceilalți, pe care ne provoacă să îl schimbăm. Da, acest lucru poate să fie înfricoșător!** Când intrăm într-o rugăciune personală mai profundă, ne dăm seama cât de mult nu deținem controlul, cât de mult nu stăpânim situația și, de aceea, ne este teamă să ajungem în acel punct.

În cartea sa, **„Timp pentru Dumnezeu”**, Părintele Jacques Philippe explică: *„Așezându-ne singuri, în tăcere, înaintea lui Dumnezeu, ni se pare că suntem abandonați, lipsiți de sprijin în privința noastră și a sărăciei proprii. Facem un efort teribil pentru a ne accepta sărăcia. Este motivul pentru care omul are o înclinație naturală de a fugi de tăcere. În rugăciune,*

evitarea experienței sărăciei este imposibilă. Este adevărat că vom experimenta adesea duioșia și tandrețea lui Dumnezeu, dar adesea ni se va descoperi sărăcia proprie: neputința noastră de a ne ruga, distragerile, rănilor memoriei și ale imaginației, amintirea greșelilor și a eșecurilor, neliniștile privind viitorul etc. Așadar, omul își poate găsi nenumărate justificări pentru a fugi de această tăcere înaintea lui Dumnezeu, care îi descoperă nimicnicia lui desăvârșită, fiindcă, în cele din urmă, refuză să consimtă că este sărac și fragil”.

Așadar, este mai ușor să faci o sută de alte lucruri decât să stai în liniștea rugăciunii timp de o jumătate de oră. Este mult mai ușor să răspunzi la e-mailuri, să verifici rețelele de socializare, să mergi la un eveniment bisericesc decât să stai în liniștea rugăciunii meditative personale, în tăcere. Acesta este unul dintre motivele pentru care tindem să evităm să intrăm în profunzime cu Dumnezeu, în rugăciune. **Oare de ce ne temem de lumină, de tăcere, de întâlnirea adevărată cu Dumnezeu?**

Psalmistul cântă: „*Domnul este lumina și mântuirea mea, de cine mă voi teme?*” (Psalmul 27, 1). Chiar dacă la început este înfricoșător, trebuie să-mi doresc cel mai mult ca Dumnezeu să îmi lumineze sufletul cu lumina Sa. În liniștea și solitudinea rugăciunii, Dumnezeu ne luminează numeroasele temeri, răni, slăbiciuni și păcate, nu pentru a ne face de rușine sau pentru a ne condamna. O face pentru a putea începe să ne vindece. Isus dorește să intre pe deplin în viețile noastre și să vindece orice păcate, atașamente și

răni care ne împiedică să progresăm în viață, în relațiile noastre și, mai presus de toate, în prietenia noastră cu El. **Primul pas în acest proces de vindecare este să ne ajute să devenim mai conștienți de aceste probleme și de nevoia noastră de a fi ajutați de Dumnezeu. Iar acest lucru se întâmplă cel mai profund în rugăciune, dacă Îi permitem lui Dumnezeu să intre.**

Sfântul Ioan Crisostomul, în una dintre omiliile sale, spune: „*Binele suprem este rugăciunea și dialogul cu Dumnezeu, deoarece aceasta este o unire intimă cu El: așa cum ochiul trupului se luminează atunci când contemplă lumina, tot așa, sufletul care se îndreaptă către Dumnezeu se luminează cu lumina sa inefabilă. Desigur, este vorba despre o implorare care să nu fie făcută din rutină, ci făcută din inimă... Rugăciunea este lumina sufletului, adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu, mijlocitoare între Dumnezeu și oameni. Ea face ca sufletul să se ridice până la cer și să-l îmbrățișeze pe Dumnezeu cu îmbrățișări inefabile, gustând laptele divin, asemenea copilului care, plângând, o cheamă pe mama sa; prin rugăciune, sufletul își expune propriile dorințe și primește daruri mai mari decât toată natura vizibilă... Mă refer la rugăciunea adevărată, nu la simplele cuvinte: rugăciunea care este o dorință a lui Dumnezeu, o pietate inefabilă, dată nu de oameni, ci acordată de harul divin...”.*

Cateheză inspirată din lucrarea
„Când te rogi. Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău”,
de Edward Sri

Miercuri, 18 februarie, a început timpul sfânt al Postului Mare, timp al pocăinței, al iertării și al iubirii, al sobrietății și al evitării exceselor de orice fel. În această perioadă este recomandată renunțarea în beneficiul săracilor sau al suferinzilor. De asemenea, sunt interzise petrecerile zgomotoase, însă cel mai bun post „este postul de la păcat”.

Calea Sfintei Cruci, devoțiunea specifică Postului Mare, care ne ajută să medităm Patima Domnului nostru lui Isus Cristos, este celebrată **marțea, miercurea și vinerea, la ora 17:25, și duminica, la ora 10:25.**

Ca pregătire pentru Solemnitatea Învierii Domnului – Paștele, vă invităm să ne primenim împreună inimile, printr-un timp special de har și de reînnoire spirituală.

Între 20 și 22 martie, în parohia noastră vor avea loc Misiuni populare, un prilej de a aprofunda credința și de a redescoperi iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi.

Predicatorul acestor zile va fi **Părintele Henryk Urban SJ**, care ne va călăuzi pe drumul credinței, pornind de la cuvintele din **1 Ioan 3,14**: *„Noi știm că am trecut de la moarte la viață pentru că îi iubim pe frați. Cine nu iubește rămâne în moarte.”*

Tema meditațiilor va fi: *„Misterul pascal al lui Cristos, semn al iubirii lui Dumnezeu pentru noi.”*

Programul misiunilor va fi următorul:

Vineri, 20 martie, la Liturghia de la **ora 18:00**

Sâmbătă, 21 martie, la Liturghia de la **ora 18:00**

Duminică, 22 martie, la Liturghia de la **ora 11:00**

Să profităm de aceste zile pentru a ne apropia mai mult de Domnul, pregătindu-ne sufletele pentru bucuria Învierii lui Cristos.

Prima zi a Misiunilor populare, vineri, 20 martie, coincide cu ziua în care Parohia *Adormirea Maicii Domnului* este chemată să reprezinte Arhiepiscopia de București în programul de **Adorație Euharistică continuă**, la invitația Înaltpreasfințitului Aurel Percă. Adorația va avea loc în biserica parohială între **orele 6:30 – 20:00**, cu întreruperi la **8:00 și 18:00**, pentru celebrarea **Sfintelor Liturghii**.